

לעזאזל שארם — העיקר השלום!

שרהביטחון, משה דיין, אישר לפני שבוע בכנסת שלדעת: מוטב שארם-אל-שייך ללא שלום, מאשר שלום ללא שארם-אל-שייך. לכאורה, מבחינה ביטחונית, סבירה עמ' דתו של מר דיין. איזה ערך יש להסדר שלום המבטיח לנו חופש מעבר בתעלת-סור' אן ומיצרי טייאן, אם יום אחד יתחרטו המצרים ויסגרו את מפרץ-שלמה בפני שיט ישראל?

רק נוכחותנו בשארם-אל-שייך בכוח של גדוד או שניים מחופרים היטב, פלוס האחי' זות קטנה או שתיים פלוס רצף טריטורי' ריאלי להעברת אספקה, יבטיחו לנו את חופש השיט אליה.

אנב, מה יהיה רוחבה של אותה רצועת רצף? האם עשרה או עשרים קילומטר יס' פיקו, או שגם שם נעמוד עם גבנו אל ה' ים, כאשר מצרים מאיימת לנתק כל רגע את שארם מאילת? אינני מבין לפי איזה

הגיון יהיה הגבול הזה בטוח יותר מגבול קלקיליה של ה-4 ביוני 1967. ועוד משהו: האם לא מוכיח, מר דיין, קוצר-ראייה איסטראטגי בתביעתו לנוכחות בשארם-אל-שייך בלבד? למה שלא יתבע גם את נוכחותנו בבאב-אל-מאנדב, אשר בפתח הים האדום? למה שלא ידרוש רצף טריטורי' טוריאלי, לאורך החוף הסעודי? מה יהיה אם הערבים יאפשרו לנו חופש מעבר בתע' לה ובמצרי טייאן, אך יסרבו לאפשר לנו יציאה מהים האדום בואכה באב-אל-מאנדב?

לפני שבוע לקתה עיני הימנית בדלקת, ובמשך שלושה ימים נאלצתי לחבוש רטי' ייה על העין. ולפתע, כשראיתי את העולם בעין אחת, התחלתי להבין את משה דיין. כשאדם מסתכל על הכל בעין אחת הוא מאבד את תחושת העומק האופטי וגם ה' פוליטי, כנראה.

תשובה לאורי אבנרי

מכל העיתונים בהם השתתפתי כבעל-דבור, "העולם הזה" הוא היחיד שהעניין לי עד כה, חופש-ביטוי מוחלט. מר אבנרי לא פסל, השמיט או תיקן שורה או מילה אחת מתוך דברי, אמילו כאשר הבעתי דעות שולן כצאו חן בעיני.

גם בשבוע שעבר, כאשר דבריה-שבח ש' חילקתי ל"ידיעות אחרונות" הרגינו אותה, לא ערך מר אבנרי את דברי, חופש-ביטוי זה, המהדהדה תנאי ראשון להשתתפותי בכל עיתון, יש בדעתי לנצל גם להבא.

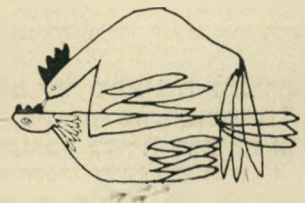
עורך העיתון ראשי, כמובן, להנהיג לי דעות ולהתחכם איתי בכל דרך שגוראת לו. חילוקי-דעות גלויים בתוך העיתון הם, בסופו של דבר, לטובתו של העיתון, ו' ממילא לטובתם של קוראיו.

אם כן, כללית, אינני מקבל את הסתייגותו של אורי אבנרי מהמחמאות שחילקתי לי "ידיעות אחרונות", אף כי אני מסכים ש' העיתון, בחלקו לפחות, מטיף לסיפוח שט' חים, חידוש המלח' מה, הנהגת עונש מוח' רעיונות חשוכים אח' רים, בהם אני נלחם. לא אמרתי ש"ידיעות אחרונות" הוא עיתון טוב, או שאני מסכים לכל הדעות המובעות בו. עיתון יכול להיות מעניין גם כאשר אינך מסכים עם דעותיו. מה

גם שהמחמאות שלי היו יחסיות. אמרתי ש"ידיעות" דוא עיתון הרבה יותר מעניין מ"מעריב" ואני עדיין טוען שהוא עורך יותר טוב, כתוב יותר טוב והרבה יותר ליבראלי וישר מ"מעריב".

כל המומים שאבנרי מוצא ב"ידיעות" מצויים בריכוזה הרבה יותר גדול מ"מעריב". מבחינה להשגות (כמו שהינני היינה אמר על הכומר והרב) שניהם מסריחים. אלא ש"ידיעות" מסריח פחות. אם קיימים ביניהם הבדלים, הרי הם כולם לטובת "ידיעות אח' רונות", שכן הוא לפחות נותן דריסת-רגל (אם כי לא חופש-ביטוי מלא) לפובליציסטים ליברליים ושמאלניים כמו עמוס קינן, בועז עברון, מרדכי בנטוב, יזיה יריב, חיים חפר ואחרים, ואילו בנן החיות הדורסניות של "מעריב" אינך שומע ציוץ וחצי של צפור-שלום.

השאלה המוסרית שאורי אבנרי מעורר, ביחס לעצם נכונותו של "איש שוחר-שלום ורודף-צדק להשגיל את שמו, תמורת תשלום נאות, כדי לעזור בהפצתו של עיתון ה' שוטף את מוח הציבור לטובת המלחמה ואי-הצדק", נראית בעיני בלתי-ישרה וחסרת תבונה פוליטית. לדעתי, זו לא רק זכותו של איש-שמאל להשתתף בעיתון ימני-קיצוני גי — זו חובתו המוסרית, החברתית וה' פוליטית, ברצון הייתי כותב מדור קבוע (חינם!) ב"הצופה".

מספיק אומץ-לב להודות באמת כאשר אין מיפלט ממנה. יתכן מאוד שכעורך עיתון אין מר אבנרי רואה את עצמו די מוסמך ואובייקטיבי כדי לשפוט על הרמה העיתונאית של עיתונים אחרים. זו בעיני שלו. אני כן רואה את עצמי מוסמך ואובייקטיבי לא פחות, נאמר, מאשר עיתונאים אחרים, העוסקים בביקורת מדינית, חברתית, תרבותית ואמנותית. גם העיתונות, המבקשת לשמור לעצמה את זכות הביקורת האחרונה, חייבת לעמוד בביקורת, וכמובן גם ביקורת זו ראוייה לביקורת. השלטון הבלעדי משחית אפילו את העיתונות הליברלית, ואחד מתפקידיה החברתיים והמוסריים הוא לבקר לא רק את הדעות המובעות בה, אלא גם את רמ' תה המיקצועית.

אם היו למישהו ספקות ביהס למידת חופש-הביטוי המוענק לי ב"העולם הזה", ולנכונותו לבקר את עצמו בפומבי — יו' כיה עצם פירסומו של קטע זה כאן את ההיפך הגמור.

(תשובתו של אורי אבנרי תבוא בשבוע הבא.)

השבוע עובר ושכ

חמישה כושים קטנים

כדי למנוע הלעזות, כאילו הקריטריון לבחירת עובדי מדינה, הוא פוליטי ולא מיקצועי, אני רואה חובה לעצמי להביא את המיקרה הבא.

ימים מיספר לאחר שפטר השר שרף את חמשת הארכיטקטים, שלדבריו אינם אנשי אמת ואינם ראויים לאמינות — התייצבו במשרד-השיכון חמישה ארכיטקטים מחוסרי-עבודה, שחמדו את המשרות הפנויות.

על מנת למנוע בזיונות נוספים, נערכה למועמדים הפעם בחינה מיקצועית מדוק-דקת שכללה את השאלות הבאות:

"האם הנך רואה בשר שרף את האיש המתאים ביותר לעמוד בראש משרד-השיכון?" היתה השאלה הראשונה. ארבעה ענו בחיוב. החמישי, ארכיטקט בעל מעוף שאינו קורא עיתונים היסט שניה. הוא נפסל מיד. "אינך איש אמת!" נאמר לו.

"האם הנך רואה את מדיניות משרד-השיכון כצודקת ללא סייג?" נשאלו ארבעת הנותרים. שלושה השיבו בחיוב נמרץ. הרביעי, גמגמן וארכיטקט בעל שיעור-קומה, בלע את רוקו. הוא נפסל מיד.

"האם הנך תומך ללא הידור בבניית קוביות-בטון בנבי סמואל?" נשאלו שלוש המאושרים הנותרים. שנים השיבו ב"הן". מייד, השלישי, ממאורות הארכיטקטורה אך כבד-אוזן במיקת, התבלבל ונעה בשלילה. הוא נפסל מייד. "אין מקום במשרדנו לארכיטקטים שאינם אנשי-אמת!" — הוסבר לו.

"האם סיימתם את חוק לימודיכם בארכיטקטורה?" נשאלו שני המועמדים שנותרו לאחר הסלקציה הקדמית. "לא!" ענו שניהם בענווה אוטומטית של אומרי "הן" מנוסים, ונתקבלו לעבודה ללא דיחוי.

לאחר זמן קצר התברר שאחד מהם שיקר. נתברר שהוא סיים את לימודיו בהצטיינות. הוא פוטר מיד.

נון קיטרוס

מתי כבר יפטרו את אלמוג?

אני חוזר, אפוא, ושואל מתי כבר יפטר האיש? מתי תשחרר אותו רשות ה' שידור מעושה של הבינוניות הוואת? אולי אפשר לצרף למיפגן זה של חוסר-טעם גם את אי-שידור תחרות האגרוף ההיסטורי רית, ולהפטר סוף-סוף ממר אלמוג? למה אני כל-כך מעוניין בפיטוריו של מר אלמוג? פשוט מאוד: הוא חיסל את התוכנית שלי בטלחיונה ה' ישראלית — וזאת משום שלא הייתי מוכן להיות פקיד שלו, ולשמש קריין לרעיונות הגאון נים שלו. יש לי חשבון אישי איתו. מה שנכון — נכון.

אבל מה איכפת לכם החש' בונות האישיים שלי, אם עלי ירי סילוקו תזכה הטלחיונה, ויזכו רבבות הצופים הדבוקים כבובנים למלכות סאטירית זו?

כיתבו עוד היום מכתבים אל הד"ר יחיל ואל העיתונים — ודירושו את פיטוריו של אלמוג. (הבולים על חשבונני) אתם משלמים אגרת טלחיונה? מגיע לכם מנהל מהקליבר של עדי יפה, יצחק ליב-גי, אמנון רובינשטיין, או שולמית אלונגי. אפילו דידי מנסי יותר טוב מאלמוג.

בימים אלה, בהם מגסה הממשלה להמ' עיט בעיני הקהל את הסכנה הצפויה לנו מעצם קיום שיחות יארינג, בימים בהם מנסה הממשלה להגדוש את החיוב שב-חתימה על הסכם שלום (ללא נסיגה אב' אפשר), שורה בטלחיונה פארוזייה אחילית על שיחות-שלום בכלל.

הפארוזייה מוכיחה שאין טעם בשיחות שלום, שהאנשים העוסקים ב' שיחות כאלה הם אינפנטיליים, המוכנים לפתוח במלחמה על כל שטות ולהחרים את ה' עולם כולו.

מי הפיק את הפארוזייה ה' מטופשת הזאת? לא תאמינו. ספרד שוחרת-השלום הפיקה אר' תה. הפאשיסטים האלה, שרצחו וכלאו רבבות אנשים, ששית' פו פעולה עם הגרמנים ונתנו מיקלט בארצם לנאצים, הגישו את לעצם לשיחות-שלום לטלחיונה הישראלית, תמור' רת תשלום, אני מתאר לעצמי.

ומי האחראי לשידור טלחיונה הזו ל' צופים הישראלים? מר שמואל אלמוג. ה' מנהל המני של הטלחיונה, הגיש לנו את המתנה הזו.

